

ΒΙΡΓΙΝΙΑ Γ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΥ

Συνδρομητρια της Διαπλάσεως τυχούσα του Παλλείου Βραβείου εν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἀρσακείῳ.

Ὅταν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὠραίας τελετῆς τοῦ Παλλείου, — τὴν Κυριακὴν, 27 Ἰουνίου, — ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἀπεσφράγισε τὸν φάκελλον καὶ ἀνέγνωσε τὸ ὄνομα τῆς βραβευομένης, ἐκ τοῦ ὀμίλου τῶν ἐσωτερικῶν μαθητριῶν τοῦ Ἀρσακείου ἀπεσπάσθη νεαρῶτάτη κόρη, μόλις δεκαεξαετίας, ἐπροχώρησεν ὑπὸ τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν, καὶ ἀνεβήσασα ἐπὶ τῆς ἐπισημοῦ ἐξέδρας, ἐδέχθη τὸ βραβεῖον καὶ τὰ συγχαρητήρια τῶν ἐν τέλει. Ἡ συγκίνησις ἔκαμιν ὡχρὸν τὸ εὐμρρον πρόσωπόν τῆς, καὶ ὕγρον τὸς μεγάλους καὶ ἐκφραστικούς τῆς ὀφθαλμούς. Ἡ δὲ σεμνότης καὶ ἡ ἀφέλεια τῶν τρόπων τῆς, ἡ γλυκεῖα παιδικὴ χάρις, ὑπὸ τὴν ὁποίαν συνέκρυπτε τὴν δικαίαν τῆς ὑπερηφάνειαν, ἐκίνησαν ὑπὲρ αὐτῆς τὴν συμπάθειαν ὄλων τῶν παρευρεθέντων κατὰ τὴν ἀλησμόνητον ἐκείνην στιγμὴν.

Ἦτο ἡ Βιργινία Λυκάρδοπούλου, παλαιὰ καὶ ἐνθερμωτάτη φίλη τῆς «Διαπλάσεως», ἡ ὁποία μεθ' ὑπερηφάνειας δημοσιεύει σήμερον τὴν εἰκόνα τῆς, ἀνταποδίδουσα τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν τῇ περιεποίησε, διὰ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐπιτυχίας καὶ ἐξαιρετικῆς διακρίσεως.

Ἡ δεσποινὶς Βιργινία Λυκάρδοπούλου, θυγάτηρ ἀρχαίου δημοσιογράφου, τοῦ κ. Γερασίμου Λυκάρδοπούλου, κατὰγεταὶ ἐκ Κεφαλληνίας. Εἰς τὸ Ἀρσακείον ἐσπούδαζε, — καὶ τὰ πράγματα πλέον μαρτυροῦν μετὰ πόσης ἐπιμελείας, — δαπάναις τῆς Α. Μεγαλειότητος, τῆς Βασιλίσσης Ὀλγας. Μετὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ Παλλείου, ἡ εὐτυχὴς μαθήτρια ἔλαβε καὶ ἄλλην τιμὴν. Ἡ ὑψηλὴ τῆς Προστάτις τὴν ἐκάλεσεν εἰς τὰ

Ἀνάκτορα καὶ τὴν συνεχάρη θερμῶς διὰ τὸ Βραβεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπέστρεψε τὰς λαμπράς τῆς σπουδᾶς. Καὶ ἦτο αὐτὴ βεβαίως στιγμὴ μεγάλης χαρᾶς καὶ ικανοποιήσεως διὰ τὴν σεπτὴν Χορηγόν, διότι φέτος διὰ πρώτην φοράν τὸ Παλλεῖον Βραβεῖον ἀνεμνήθη εἰς μαθήτριαν, ἐκ τῶν ὑποτρόφων τῆς Βασιλίσσης.

Ἡ Βιργινία Λυκάρδοπούλου, ἐκτός τῆς ἐπιδόσεώς τῆς εἰς τὰ φιλολογικὰ μαθήματα, διαπρέπει ἐξαιρετικῶς καὶ εἰς τὴν μουσικὴν. Ἔχει γλυκυτάτην φωνήν, ἔντονον, καὶ μεγάλην ἀντίληψιν εἰς τὴν τέχνην τοῦ ἄγματος καὶ τοῦ κλειδοκυθάλου. Οἱ καθηγηταὶ τῆς εἶνε κατενθουσιασμένοι, καὶ ἀνομολογοῦν ὅτι, καλλιτεροῦσα τὸ τάλαντόν τῆς, δύναται νὰ διακριθῆ ὡς μουσικός. Πόσον δὲ ἀγαπᾷ καὶ αἰσθάνεται τὴν θεῖαν τέχνην, δύναται ἀκόμη νὰ μαρτυρήσῃ καὶ τὸ ψευδώνυμον Καρδία Μουσικῆς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἦτο γνωστὴ εἰς τὸν κύκλον τῆς Διαπλάσεως. Καὶ ὅταν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μας, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Διάπλασιν διὰ τὰ συγχαρητήριά τῆς, δὲν εἶπε μὲν πολλὰς λέξεις, ἀλλ' ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυθάλου καὶ ἐξετέλεσε τεχνικώτατα ἐν ὠραῖον τεμάχιον. Καὶ ἡ ἐκφρασις αὐτῆ τῆς εὐγνωμοσύνης, ἡ ὁποία ἐγέμισε τὸ σπιτὶ ἀπὸ ἀρμονίαν, ἐνοοῦσε ὅτι προήρχετο τῶν ἀπὸ μίαν Καρδίαν Μουσικῆς.

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΟΓΡΑΦΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE] (Συνέχεια ἴδε σελ. 250)

Ὁ Ἐρρίκος ὑπεβάσταζε, τὴν μητέρα του, ἐνθαρρύνων αὐτὴν καὶ ἐγκαρδιόνων. Συνεμερίζετο τὴν συγκίνησιν τῆς, ἀλλ' ὄχι καὶ ὅλας τῆς τὰς ἐλπίδας.

— Δὲν πιστεύω, μητέρα μου, τῆ ἐλεγε, νὰ τοὺς εὐρωμεν ἐδῶ. Πρῶτον δὲν ἤξεύρουν ὅτι ἐρχόμεθα. Ἐπειτα, εἶνε πιθανώτερον νὰ τοὺς εὐρωμεν εἰς τὸ Τράνοσθαλ. Δὲν τα εἶπαμεν;

— Ναι, παιδί μου, ναι, ἐπιθύρουν ἡ κυρία Μασσαί. Δὲν σημαίνει τίποτε ἀνδὲν τοὺς ἰδοῦμεν τώρα ἀμέσως. Ἡ εὐτυχία ἀναβάλλεται μόνον, ἀλλὰ δὲν γίνεταί... Τί μας ἔγραψεν εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ ἐπιστολῆν ὁ Πρόξενος τῆς Γαλλίας ἀπὸ τοῦ Δύρβανον;... Σ' ἐρώτησα καὶ μοῦ το εἶπες τόσες φορές... ἀλλὰ κοντεύω νὰ χάσω τὸ μυαλό μου...

— Μὰς ἔγραψεν, ἐπανέλαβεν ὁ Ἐρρίκος δι' ἑκατοστὴν φοράν, ὅτι ἕως τώρα δὲν ἔχει καμμίαν εἰδησιν περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ πατρός μου... Ἀλλὰ ἡ Ἀφρική εἶνε μεγάλη. Ἴσως νὰ εὐρίσκωνται πολὺ μακρὰ οἱ προσφιλεῖς μας, ἢ νὰ μὴ ἐσκέφθησαν νὰ μας γράψουν εἰς τὸ Δύρβανον... Ἄς μὴν ἀπελπι-

ζώμεθα... ὄχι δὲν πρὲς ἐπὶ νὰ πελπισθῶμεν. Ὅχι τοὺς εὐρωμεν. Μήπως κ' ἐγὼ δὲν ἐσώθηκα ὡς ἐκ θύματος;

— Ἀλήθεια, παιδί μου, ὡς ἐκ θαύματος... Ἄν ἦταν ὁμοῦ ἐδῶ... ἐδῶ... τόσῳ κοντὰ μας!... Ὅχι πῶς θάνταίχ σε τέτοια χαρὰ;... Ἐρρίκει, μοῦ φίνεται ὅτι ἂν τοὺς ἐβλεπα τὴν ἔμπρός μου, ὄλους μαζί, τὸν πατέρα σου, τὸν Γεράρδον μου, τὴν Κοραλίτσα μου καὶ τὴν καϊμένην τὴν Μαργαρόνα, ἀπὸ τῆς χαρᾶς μου θὰ πέθαινα!

— Ἡσύχασε, μητέρα μου, μὴν κἀνης ἔτσι! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, θλίβων τὴν χεῖρά τῆς κυρίας Μασσαί καὶ μόλις συγκρατῶν τὴν συγκίνησιν του. Σὺ εἶσαι γενναία, περισσότερο ἀφ' ὅ,τι φαίνεσαι... Τὸ ἀπέδειξες, ὅταν ἔζησες καὶ ὑπέμεινες μόνη τόσον καιρὸν, μόνη χωρὶς κανένα πλησίον σου, χωρὶς εἰδήσεις, χωρὶς ἐλπίδα, χωρὶς τὴν ἰδικὴν μου παρηγορίαν ἐπὶ τέλους...

— Ἄ, μὴ με πῆς ἀχάριστη!... Ἐκτιμῶ πολὺ καλὰ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν καὶ δοξάζω τὸν Θεὸν ποὺ σ' ἔστειλε πάλιν πλησίον μου, νὰ με παρηγορήσῃ σὺ τοῦλάχιστον δι' ὅ,τι ἔχασα... Ἀλλὰ ἡ ἀδελφούλα σου;... ἡ Κοραλία μου;... Ποῦ εἶνε;... Ἄχ, τί δὲν εἶδινα, νὰ ἤξευρα τοῦλάχιστον ὅτι εἶνε ζωντανή!... Αὐτὸ μόνον! τίποτε ἄλλο δὲν ἤθελα...

Καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας, καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ τῇ εἶπῃ, ποίας λέξεις νὰ εὐρῇ διὰ νὰ καταπραῦνη τὸ μέγα ἐκεῖνο ἄλγος. Καὶ ἠρέσθη νὰ θλίψῃ ἰσχυρότερον τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ἐκράτει.

Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς ἡ κυρία Μασσαί ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν.

— Συγχώρησέ με, παιδί μου, εἶπε, προσπαθοῦσα μετὰ κόπου νὰ μειδιάσῃ. Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ σοὺ δίδω θάρρος, καὶ ἰδὲς τί ὠρᾶτα ποὺ κάμνω τὸ μέρος μου!... Δὲν πταίω ἐγὼ ὁμοῦ... ἡ θεὰ αὐτοῦ τοῦ τόπου μ' ἔκαμιν ἔτσι... Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι εἶμπορεῖ νὰ εἶνε ἐδῶ κάπου...

Καὶ ἐσιώπησε. Κατόπι, δι' ἰσχυρᾶς προσπαθείας, ἀνέλαβε τὴν γαλήνην τῆς καὶ ἠμπόρεσε νὰ φροντίσῃ πλέον διὰ τὴν ἀπόβασιν. Σταθερὰ καὶ ἀκλόνητος διήλθε τὴν κινητὴν γέφυραν, ἡ ὁποία συνέδεσε τὸ πλοῖον μὲ τὴν προκυμαίαν. Εἰς μάτην τὸ ἐταστικόν τῆς ὄμμα προσεπάθει νὰ γνωρίσῃ κανένα μεταξὺ τοῦ πλήθους, τοῦ συνωστιστομένου περιέργως πέριξ τῶν ἀποβιβαζομένων. Ἐκείνοι τοὺς ὁποίους ἐζήτηι, δὲν εὐρίσκοντο ἐκεῖ.

Ὁ Ἐρρίκος, ἀφ' οὗ ὠδήγησε τὴν μητέρα του εἰς ἐν ἀπὸ τὰ καλὰ Ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως, ἐσπευσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ γαλλικὸν Προξενεῖον, εἰς τὸ Ταχυδρομεῖ-

ον, εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, εἰς ὄλους τοὺς τραπεζίτας, — παντοῦ τέλος πάντων, ὅπου ἠλπιεζεν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ τῷ δώσουν πληροφορίας περὶ τοῦ πατρός του ἢ τῶν ναυαγῶν τῆς Εὐσταθείας, ἂν τῷ ὄντι ὑπῆρχον τοιαῦτα. Ἀλλ' ἀπὸ παντοῦ ἔλαβε τὴν ἰδίαν ἀπάντησιν: δὲν εἶχον ἀκούσῃ, δὲν ἐγνώριζαν τίποτε σχετικόν.

Διατρέχων ὁλονὲν τὴν πόλιν, ὁ Ἐρρίκος ἀπεθαύμαζε τὴν ὠραίαν τῆς θέσιν, τὴν φωτεινὴν τῆς ἀτμοσφαιραν, τὸν ἀέρα ἐκεῖνον τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς εὐημερίας, τὸν ὁποῖον ἀπέπνεε κάθε τῆς οἰκίμα. Τὸ Δύρβανον ἐκτείνεται παρὰ τοὺς πρόποδας ὑψηλῆς ὄροσειρᾶς, ἡ ὁποία τὸ προφυλάσσει, ἀλλὰ δὲν το καταπνίγει διὰ τοῦ γρανιτίου τῆς ὄγκου. Τὰ κτίριά του δὲν εἶνε βέβαια ἔκτακτα ἀλλ' οἱ λαμπροὶ κῆποι, οἱ ὁποῖοι περιβάλλουν τὰς περισοτέρας τῶν οἰκιῶν, σὲ κάμουν νὰ παροβλέπῃς πᾶσαν ἀρχιτεκτονικὴν ἔλλειψιν. Τὰ δὲ περίχωρα εἶνε θαυμάσια.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΕΡΙ ΝΕΑΣ ΑΥΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΥΠΟ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΝ

ΤΙΜΑΙ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΡΥΤΑΣ ΤΗΣ Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1900 ἡ Διάπλασις θὰ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα πύξημένη κατὰ 4 σελίδας, ἢτοι ὡσεὶ δωδεκασέλιδος, ἀντὶ δραχμῶν 10 κατ' ἔτος διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φράγκων χρ. 11 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, ἂν 1000 μόνον ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς τῷ θελήδου, ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν πύξημένων πρὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1899.

φίλων μας καὶ διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος ἡγούρνηθη ὁ κύκλος τῶν, ἡ ἔλλειψις χώρου ἀρκετοῦ ἔγινε πλέον καταφανὴς, καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς προσθήκης καὶ ἄλλων ἀκόμη σελίδων, — προσθήκη ἡ ὁποία θὰ συνέτεινε πολὺ εἰς τὴν βελτίωσιν ἐν γένει τοῦ φύλλου καὶ εἰς τὴν ἀνεωτέραν διεξαγωγὴν τῆς Ἀλληλογραφίας, τῶν Διαγωνισμῶν, τῶν μικρῶν μας συζητήσεων κτλ. κτλ. — ἡ ἀνάγκη αὐτῆ, λέγω, κατενοήθη γενικῶς καὶ τρόπον τινὰ ἐπεβλήθη, ἐζητεῖτο δὲ ἐκ-

Αἱ μικρὰ ἐξιστόρησις καὶ ἀνακεφαλαιώσις εἰς τὴν ἀρχὴν εἶνε ἀναγκαία, προπάντων διὰ τοὺς νέους συνδρομητάς, οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦν τί ἔγινε πέρυσι.

Ὁ πόθος τῆς αὐξήσεως τοῦ ἑβδομαδιαίου φύλλου τῆς «Διαπλάσεως», εἶνε παλαιός. Ἀφότου μάλιστα, χάρις εἰς τὰς προόδους καὶ τὰς καινοτομίας τῶν τελευταίων τούτων ἐτῶν, ἠξήθη ὁ ζήλος τῶν

φίλων μας καὶ διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος ἡγούρνηθη ὁ κύκλος τῶν, ἡ ἔλλειψις χώρου ἀρκετοῦ ἔγινε πλέον καταφανὴς, καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς προσθήκης καὶ ἄλλων ἀκόμη σελίδων, — προσθήκη ἡ ὁποία θὰ συνέτεινε πολὺ εἰς τὴν βελτίωσιν ἐν γένει τοῦ φύλλου καὶ εἰς τὴν ἀνεωτέραν διεξαγωγὴν τῆς Ἀλληλογραφίας, τῶν Διαγωνισμῶν, τῶν μικρῶν μας συζητήσεων κτλ. κτλ. — ἡ ἀνάγκη αὐτῆ, λέγω, κατενοήθη γενικῶς καὶ τρόπον τινὰ ἐπεβλήθη, ἐζητεῖτο δὲ ἐκ-

ταίας ἐρεῦνας, ἡ κυρία Μασσαί καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἀνεχώρησαν διὰ τὸ ἐσωτερικόν.

Ὁ σκοπὸς τῶν ἦτο νὰ διευθυνθῶν πρὸς τὴν Πρεσβυτέρην, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Δημοκρατίας τοῦ Τράνοσθαλ. Περὶ τῆς πόλεως ἐκτύχης ἐγένετο λόγος πάντοτε, ὡς ἄκις κατέστρωνον τὰ σχέδια τοῦ μέλλοντος, διότι ἐδῶ ἐπεθύμει νὰ ἐγκαταθῆ ὁ κ. Μασσαί. Ἦτο λοιπὸν εὐλογον νὰ ἐλπίσῃ κανεὶς, ὅτι πρὸς τὸ κέντρον τοῦτο θὰ ἔτεινον αἱ προσπάθειαι ὄλων τῶν ναυαγῶν.

Εἶνε γνωστὴ ἡ ἱστορία τοῦ τμήματος τούτου τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς, τοῦ ἐσχάτως ἀνακλύσαντος ἐκ τῆς βαρβαρότητος, τοῦ σήμερον πλουσίου καὶ εὐδαίμονος, τοῦ προσελκύνοντος μυριάδας ξένων, ἄλλους μὲν διὰ τῆς λάμψεως τοῦ χρυσοῦ του, ἄλλους δὲ διὰ τοῦ ὠραίου του κλίματος, τοῦ γονίμου ἐδάφους καὶ τῆς εὐκόλου ἐν αὐτῷ ζωῆς.

(Ἐπεται συνέχεια.) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΛΙΟΣ

τοτε τὸ μέσον καὶ ἡ εὐκαιρία ὅπως ἐξοικονομηθῆ τὸ ταχύτερον. Φίλος θερμὸς τῆς Διαπλάσεως, ὁ Μικρὸς Τιμπαριστής, διηρμήνευσε πύρρως τὸν γενικὸν πόθον, διατυπώσας πρὸ τῆς ἐπισημοῦ τῆς ἀξίσεως τοῦ φύλλου μετὰ τὴν ἀνάλογον αὐξήσιν τῆς συνδρομῆς. Ἄλλος ἐπίσης θερμὸς φίλος, ὁ Αὐστριός, ἐπρότεινε νὰ τεθῆ τὸ ζήτημα ὑπὸ ἔμπροσθεν τῶν ψηφοφορίαν, δηλαδὴ ἡ γνώμη ἐκάστου νὰ συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τῆς συνδρομῆς τοῦ πύξημένου. Κατ' ἀρχὰς ἔκαμα μίαν δοκιμαστικὴν ψηφοφορίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤκουσα τὰς γνώμας τῶν φίλων μου ἐπὶ τῶν δύο τούτων προτάσεων, καὶ ἐπὶ τέλους, τὴν τετάρτην Ἰουλίου 1898, ὑπέκρινον εἰς τὰς πανταχόθεν ἐνθουσιώδεις προτροπὰς, ἐπροκήρυξα καὶ τὴν ἔμπρακτον ψηφοφορίαν διὰ τὸν ἀναπλάσιν 14 δρ. καὶ 16 φρ. χρ.)

Ἡ πρώτη αὕτη ἀπόπειρα ἀπέτυχε. Μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου, τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας, μόλις εἶχον ψηφίσῃ 400 περίπου συνδρομηταί, ἐνῶ ἀπηρτοῦντο 2,000 διὰ νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ αὐξήσις τοῦ φύλλου.

Ἡ ἀποτυχία μ' ἐλύπησεν. — ὅπως ἐλύπησε καὶ ὄλους τοὺς φίλους μου, καὶ αὐτοὺς ἀκόμη οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφρόντισαν, ἢ δὲν ἐπρόφθασαν ἢ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ψηφίσουν, — ἀλλὰ δὲν με ἀπῆλπισεν ἐντελῶς. Τὸ σχέδιον δὲν ἐγκατελείφη. Μόνον ὅτι, ἀντὶ πάσης αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς, ἐσκέφθη νὰ ζητήσω αὐξήσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φίλων μας, καὶ ὑπεσκέθη

